

РЕШЕНИЕ

№ 4824

гр. София, 14.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Теодора Милева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4617** по описа за **2023** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 221 от АПК във връзка с чл. 63 ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция”-СДВР, чрез процесуален представител юрк. Д. Б., срещу Решение № 1380/23.03.2023г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 22 състав, постановено по НАХД № 15349/2022 г., с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 21-4332-022815/ 09.11.2021 г., издадено от началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция”-СДВР, е което на основание чл.183, ал.4, т.11 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ за нарушение на чл.100, ал.4, т.1 от ЗДвП. на М. Т. М. е наложена глоба в размер на 50 лв. и на основание чл.185 от ЗДвП за нарушение на чл.157, ал.6 от ЗДвП. - глоба в размер на 20 лв.

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност на решението на СРС поради процесуални нарушения и нарушения на материалния закон. Моля да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР. Прави се възражение за размера на претендираното адвокатско възнаграждение. В съдебно заседание, редовно призован, не изпраща представител.

Ответникът по касационната жалба, М. Т. М., се явява лично и поддържа представения отговор на касационната жалба. Моли съда решението на СРС да бъде потвърдено, а касационната жалба отхвърлена.

Представителят на Софийска градска прокуратура, счита жалбата за неоснователна и недоказана.

Административен съд София – град, I касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна, в законоустановения срок, срещу съдебен акт, който подлежи на инстанционен контрол, а разгледана по същество е неоснователна.

Въззивният съд, след обсъждане на събраните писмени и гласни доказателства, е приел за установена следната фактическата обстановка:

На 22.10.2021 г. около 07.55 ч. в [населено място] на [улица], с посока на движение от магазин „Д.“ към [населено място], М. Т. М. управлявал товарен автомобил „М. 211 ЦДИ“ с рег. [рег.номер на МПС], регистриран на името на М. Ц.. При извършена проверка е установено, че водачът допуска поставянето на предмети, материали и вещества върху табелите с регистрационен номер, като задната регистрационна табела не се вижда поради товара и отворените врати на МПС и, че той носи акт за нарушение по ЗДвП. с изтекъл срок и представя изтекъл акт серия GA № 374486/13.03.2021 г.

Във връзка е горното е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 115643 от 22.10.2021 г., като на 22.10.2021 г. М. Т. М. е депозирал и подробни писмени възражения срещу акта.

Въз основа на АУАН е издадено и НП, с което на основание чл.183, ал.4, т.11 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ за нарушение на чл. 100, ал.4, т.1 от ЗДвП на М. Т. М. е наложена „глоба“ в размер на 50 лв. и на основание чл.185 от ЗДвП. за нарушение на чл.157, ал.6 от ЗДвП. – „глоба“ в размер на 20 лв.

За да отмени наказателното постановление СРС е приел по първото констатирано нарушение, че същото не се явява доказано от обективна страна, доколкото с наказателното постановление на М. М. се вменява да е допуснал задната регистрационна табела на автомобила да не се вижда поради товар и отворените врати на МПС. По отношение на второто вменено с НП нарушение съдът е намерил, че като свидетел в акта е отбелязано само лицето П. З. П., като не е вписано изрично, дали последният е бил свидетел при съставяне на акта или свидетел при извършване на нарушението, като така е допуснато съществено процесуално нарушение. На следващо място прието още, че в нарушение на изискванията на чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН и в акта, и в наказателното постановление непълно и неясно е посочен съществен реквизит на административно нарушение: мястото на извършването му, като по този начин М. М. е бил лишен от възможността да разбере точното място на осъществяване на нарушенията, за да реализира адекватно правото си на защита.

Съдът намира подадената жалба за основателна, а решението на СРС за неправилно, поради следните съображения.

Настоящият касационен състав не споделя доводите на въззивния съд, че нарушението на чл.100, ал.4, т.1 от ЗДвП. не се явява доказано от обективна страна. Съгласно чл. 100, ал. 4, т. 1 от ЗДвП. водачът на моторното превозно средство е длъжен да поддържа: табелите с регистрационния номер чисти и да не допуска поставянето върху тях на никакви предмети, материали и вещества.

Въз основа на установената фактическа обстановка, настоящият състав приема, че М.

М. е осъществил от обективна и субективна страна нарушение по чл. 100, ал. 4, т. 1 от ЗДвП. От обективна страна безспорно се установи, че на процесната дата задната му регистрационна табела не се е виждала поради превозването на товар с отворени врати. Следва да се посочи, че в депозираното от М. М. възражение с УРИ 433200-109478 от 26.10.2021 г. срещу АУАН същият сочи че е превозвал тръби, които са били по-дълги от габаритите на превозното средство, а регистрационната табела е монтирана на едната врата и по този начин не се е виждала добре. По този начин е била затруднена дейността на проверяващите и са реално засегнати защитените от нарушената разпоредба обществени отношения.

Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП., редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила. Ето защо по аргумент на противното тежестта на доказване се носи от нарушителя. Липсват доказателства в обратна посока, както и твърдения. Напротив в подаденото възражение е посочено, че след пренареждането на товара вратата на превозното средство е била затворена, което показва, че нарушителят не е положил необходимата грижа за нареждането на товара по начин, по който вратата на превозното средство, на която е монтирана регистрационната табела да е затворена, респ. регистрационният номер да е бил видим в неговата цялост.

При тези обстоятелства, настоящата инстанция намира извода на съда, че не е доказан фактическият състав на нарушението по чл. 100, ал. 4, т. 1 от ЗДвП., за несъответен на събраните по делото доказателства. Санкционната норма се явява и съответната такава, поради което на основание чл. 183, ал. 4, т. 11 от ЗДвП. е наложено административно наказание на М. М., в предвидения определен твърд размер, а именно „глоба“ от 50 лева. В този смисъл НП като законосъобразно и обосновано, в тази му част следва да бъде потвърдено.

По отношение на нарушението по чл. 157, ал. 6 от ЗДвП., съдът намира, че правилно СРС е посочил разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН, според която актът за установяване на административно нарушение се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението, както и тази по чл. 40, ал. 3 от ЗАНН, която норма изрично допуска при невъзможност на свидетелите, присъствали при извършването или установяването на нарушението, актът да се състави в присъствието на други двама свидетели, като това изрично следва се отбележи в акта. В конкретния случай актът е съставен на основание чл. 40, ал. 1 от ЗАНН, но противно на изводите на СРС, в АУАН е посочено, че П. П. е свидетел-очевидец, който е присъствал при извършване/ установяване на нарушението.

Неправилно съдът е приел, че не било конкретизирано надлежното място на извършеното нарушение и по този начин жалбоподателят е бил лишен от възможността да разбере точното място на извършване на нарушенията. Достатъчно ясно и подробно са описани констатираните от АНО административни нарушения, като жалбоподателят е имал възможността да реализира адекватно правото си на защита.

Следователно АУАН не страда от съществени пороци, които да водят до незаконосъобразност на издаденото въз основа на него НП.

По изпожените съображения, настоящата касационна инстанция намира, че обжалваното решение на СРС, като неправилно следва да бъде отменено, а вместо него издаденото НП, потвърдено.

Предвид изхода на делото на касатора следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 80/осемдесет/лв. Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 и, ал. 3 от ЗАНН в съдебните производства страните имат право на присъждане разноски по реда на АПК.

По изложените съображения, Административен съд София-град, I касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 1380/23.03.2023г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 22 състав, постановено по НАХД № 15349/2022 г. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление /НП/ № 21-4332-022815/ 09.11.2021 г., издадено от Началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“-СДВР, с което на основание чл.183, ал.4, т.11 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/. за нарушение на чл.100, ал.4, т.1 от ЗДвП. на М. Т. М. е наложена глоба в размер на 50 лв. и на основание чл.185 от ЗДвП. за нарушение на чл.157, ал.6 от ЗДвП. – „глоба“ в размер на 20 лв.

ОСЪЖДА М. Т. М. да заплати на СДВР разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80,00 /осемдесет/ лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.